

РЕШЕНИЕ

№ 751

гр. София, 05.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Ивелина Симеонова

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Анелия Маркова Въззивно гражданско дело
№ 20211100505887 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и следв. ГПК.

Образувано е по постъпила **въззивна жалба, вх.№ 5110386 от 10.08.2020 г. от *****, ищца пред СРС**, срещу решение № 154733 от 20.07.2020 г. по гр.д.№ 10365 описа за 2020 г. на СРС, Първо ГО, 124-ти състав.

С обжалваното решение е отхвърлен, предявеният от въззивницата, ищца пред СРС, иск при правна квалификация по чл.49 ЗЗД, срещу Върховен административен съд, за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата в размер на 1250 лв., предявен като частичен от сумата 2 000 лв., представляващи обезщетение за неимуществени вреди, причинени от публикуване в интернет страницата на ответника съдебен акт-определение от 21.12.2017 г. по дело № 14168 по описа за 2016 г. на ВАС, съдържащ лични данни на ищцата.

Излагат се доводи за недопустимост на така постановеното решение като се сочи, че СРС се бил произнесъл по иск, който ищцата не била предявила. Липсвало произнасяне по предмета, предявен чрез исковата

молба. Ищцата била предявила иск по чл.138 ГПК и чл.64, ал.4 ЗСВ.Съдът не бил уважил правото ѝ на защита и нарушил диспозитивното начало. Делото било разгледано от ненадлежен съд и не по надлежния ред. Новосформираното основание /неправомерна обработка на лични данни/ по което СРС бил разгледал иска било уредено в ЗОДОВ и се разглеждало по реда на АПК. СРС бил „уредил“ претенцията на ищцата по чл.49 ЗЗД и го бил разгледал по реда на ГПК. Надлежният ответник по новосформираното основание бил ВАС, но съдът бил ангажирал отговорността на ВАС за неизвестно какви действия. Налице били данни, че първоинстанционния съд бил заинтересован от изхода на спора. Твърди, че зад съда стои заинтересовано лице в чиято полза били извършени противоправни действия и което лице имало интерес ищцата да търпи вреди и да бъде дестабилизирана. Това се установявало от съобщението по делото, които били без име и адрес. Възражава срещу изготвения доклад по делото, който бил непълен и неточен защото не бил съобразен с направеното от ищцата Уточнение и Допълнение от 09.07.2020 г., както и молбата ѝ от 09.07.2020 г. Сочи, че такова възражение била направила още пред СРС със становище от 09.07.2020 г. Наред с това решението не било съобразено със събраните по делото доказателства. Съдът бил анализирал същите избирателно. СРС бил изложил собствени доводи по доказателствата без да се съобрази с доводите на ищцата като по този начин СРС бил действал като адвокат на ответника. Мотивите на съда били противоречиви. Неправилно СРС бил счел, че ищцата не се идентифицира чрез огласената информация. Неправилно СРС бил приел, че идентификацията се осъществява по име и ЕГН. Ищцата навеждала доводи за неправомерни действия, съставляващи публично огласена информация, която била достъпна за обществото. Никой не се представял в обществото чрез ЕГН-то си. Ищцата се представяла чрез имената си. Следвало да се има предвид и, че името на ищцата било уникално и по този начин името ѝ впечатлявало и създавало интерес към информацията, свързана с личността ѝ. Твърди да са допуснати процесуални нарушения по чл.157 и чл.159 ГПК, тъй като не били уважени доказателствените ѝ искания. Счита, че същите били относими към предмета на спора. Освен това законът допускал преки и косвени доказателства.

Иска се обжалваното решение да бъде обезсилено като недопустимо или отменено като неправилно и да бъдат извършени съответните действия,

по компетентност, за разрешаване на спора.

За публичното съдебно заседание, състояло се на 23.02.2022 г. е подадено от въззивницата „допълнение към жалба“ в което се излагат доводи за нищожност на постановеното от СРС съдебно решение като се сочи, че същото било неразбираемо по отношение на единия иск /за обезщетение за неимуществени вреди/, а по другия /за защита/съдействие за преустановяване на вредоносното действие/ не било изложено в „стабилен“ писмен вид. Тъй като липсвал годен съдебен акт, то въззивната инстанция не можела да се произнесе. Това било така защото решението било разгледано от неподведомствен съд и като такова било нищожно и същевременно било недопустимо като постановено по непредявен иск. Тъй като решението било неразбираемо, то не можело да се ползва и със сила на пресъдено нещо. Сочи, че исковата молба съдържала два иска, които били във взаимовръзка. СРС не се бил произнесъл по втория иск. Сочи, че въззивния съд не бил предприел мерки във връзка с твърдението й в жалбата за липса на произнасяне по втория иск, което предполагало, че въззивния съд е преднамерен да се произнесе и по двата иска и ищцата допуска, че на въззивния съд е било известно волеизявление по втория иск в петитума. При тези си разсъждения въззивницата достига до извода, че най-вероятно спорното решение на СРС е обективизирано със „симпатично мастило“, което по настоящем липсва, а това било основание за нищожност на съдебния акт. Въпреки всичко твърди, че предмет на спора е цялото действие по огласяване /публикуване/ на мотивите на съдебните актове, защитени от нормативната уредба. Към момента на депозиране на иска, пораждащия факт бил в обем-конкретен съдебен акт и затова бил посочен само той. Впоследствие този обем се бил увеличил и затова ищцата била уведомила съда, но СРС не бил изпълнил задължението си е не го бил взел предвид, както и бъдещи такива.

С молба, вх.№ 10373 от 23.02.2022 г. въззивницата сочи, че допълва въззивната си жалба от 10.08.2020 г. с горесцитираното допълнение. Заявява, **ч е поддържа единствено доводите за нищожност на обжалваното решение, направени в допълнението от 23.02.2022 г. Оттегля доводите си във въззивната жалба за неправилност и недопустимост на обжалваното решение.**

По въззивната жалба е постъпил **отговор от ответника** пред Софийски

районен съд- Върховен административен съд, в който отговор се излага становище за неоснователност на въззивната жалба. Не били допуснати сочените от въззивника нарушения на процесуалния и материален закон. Сочи, че самата въззивница с молба от 25.10.2018 г., подадена по образуването адм.д била посочила, че на основание чл.214, ал.1 ГПК е изменила правното основание на иска си като такъв по чл.49 ЗЗД. Затова и АССГ прекратил производството пред него и изпратил делото по подсъдност на СРС. Твърденията на въззивницата за заинтересованост на съда били голословни. По същество излага доводи за неоснователност на твърденията на въззивницата за осъществени неправомерни действия от страна на служителите на ВАС във връзка с публикуването на определение по адм.д.№ 14168 по описа за 2016 г. Сочи, че не било налице изключението на чл.64, ал.1 ЗСВ, нито това на чл.64, ал.4 ЗСВ. Производството, което се било развило по адм.д.№ 14168 по описа за 2016 г. било по реда на чл.166 АПК- във връзка с оспорване на индивидуален административен акт- заповед на министъра на вътрешните работи за прекратяване на служебното правоотношение на ищцата като било поискано и спиране на изпълнение на заповедта на министъра. С определението от 21.12.2017 г. било отхвърлено искането за спиране на изпълнението на заповедта и било спряно съдебното производство по адм.д.№ 14168/2016 г. на ВАС до приключване на адм.д.№ 11165/2016 г. на АССГ с влязъл в сила съдебен акт. Определението не било обжалвано от ищцата. Определението от 21.12.2017 г. било публикувано на интернет страницата на ВАС при спазване на чл.64, ал.3 ЗСВ и Правилата на ВАС относно информацията, представляваща лични данни. Затова счита, че не е налице възможност за идентифициране на ищцата.

По допустимостта на въззивната жалба:

За обжалваното решение въззивницата е била уведомена на 28.07.2020 г. /л.58 по делото пред СРС/.

Въззивната жалба е подадена на 10.08.2020 г., следователно същата е в срока по чл.259, ал.1 ГПК.

Налице е правен интерес от обжалване, следователно **въззивната жалба е допустима.**

Подадена е жалба /имаща характер на частна такава/ срещу определението на СРС от 28.01.2021 г. , постановено във връзка с

определението на СГС от 09.10.2020 г. по в.гр.д.№ 10313 по описа за 2020 г. **по реда на чл.248 ГПК. Счита, че двете определения са недопустими и като такива следва да бъдат обезсилени, а делото върнато на СРС за произнасяне по целия предмет на спора.** Сочи, че неправилно СГС бил интерпретирал доводите й във връзка с начина на разпределение на разноските от СРС като искане по чл.248 ГПК. В случая СГС се бил направил на „благодетел“ като поискал присъждане на разноски в полза на въззивницата, която била освободена от разноски. Същевременно СГС не се бил произнесъл по инкорпорираната в жалбата й претенция, че СРС не се е произнесъл по цялото искане. Това, обаче, не можело да се счете за допълване, защото иска по който липсвало произнасяне не бил разгледан.

Иска се определението от 28.01.2021 г. да бъде обезсилено като постановено в противоречие с диспозитивното начало.

По частната жалба **не е постъпил отговор** от ответника пред Софийски районен съд- Върховен административен съд.

По допустимостта на въззивната жалба:

За обжалваното определение жалбоподателката е била уведомена на 01.02.2021 г. /л.62 по делото пред СРС/.

Частната жалба е подадена на 08.02.2021 г., следователно същата е в срока по чл.275, ал.1 ГПК.

Налице е правен интерес от обжалване, следователно **частната жалба е допустима.**

По основателността на въззивната жалба:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като **по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.**

С оглед заявеното от въззивницата в молбата й от 23.02.2022 г. **настоящата инстанция е сезирана само с доводи за нищожност** на така постановеното от СРС, решение № 154733 от 20.07.2020 г. по гр.д.№ 10365 описа за 2020 г. на СРС, Първо ГО, 124-ти състав.

В решение № 355 от 03.10.2012 г. по гр. д. № 35/2012 г. на ВКС, I ГО, е прието, че съдебното решение е нищожно, когато е постановено от незаконен състав, или излиза извън пределите на правораздавателната власт на съда, или

когато не е изразено в писмена форма или не е подписано, или когато волята на съда не може да бъде изведена поради абсолютна неразбираемост. В същия смисъл са и решение № 123 от 04.04.2012 г. по гр. д. № 777/2011 г. на ВКС, І ГО, и решение № 437/11 от 10.04.2012 г. по гр. д. № 1209/2010 г. на ВКС, І ГО.

Действително процесуалният закон не определя с отделен текст кое съдебно решение е нищожно, но следва да се има предвид, че по естеството си съдебното решение е едностранно властническо волеизявление на държавен правораздавателен орган, с което се разрешава правен спор. Съдебната практика приема, че нищожно е всяко решение, което не дава възможност да бъде припознато като валиден съдебен акт поради липса на надлежно волеизявление. Към настоящия момент вече е дадено и задължителното тълкуване на въпроса, обективизирано в решение № 668 на ВКС, І ГО, постановено по гр. д. № 1790/2009 г. Според същото съдебното решение е нищожно, когато е постановено от незаконен състав на съда, когато излиза извън пределите на правораздавателната власт на съда, когато решението не е изразено в писмена форма или е неподписано, когато волята на съда не може да бъде изведена поради абсолютна неразбираемост. Липсата на мотиви не се приравнява на липса на надлежно волеизявление, поради което не води до нищожност на съдебното решение.

В конкретния случай ищцата е предявила искова молба, вх.№ 19467 от 28.12.2017 г., която е подала до ВАС и по същата е било образувано адм.д.№ 221 по описа за 2016 г. на ВАС. В същата искова молба 3. е посочила, че предявява иск срещу ВАС за причинени неимуществени вреди от незаконосъобразни действия на служители на ВАС. Видно от петитума на исковата молба претендира се присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, причинени ѝ от незаконосъобразни действия на служители на ВАС, изразяващи се в публикуване на определение по дело 14168/2016 г. на ВАС в противоречие със чл.138 ГПК, ЗЗЛД и КРБ. Посочено е, че публикувания съдебен акт съдържа информация, която я идентифицира и информация, която накърнява достойнството ѝ и ѝ причинява унижение, болка и страдания в голяма степен. Твърди се, че така публикуваната информация и идентификацията ѝ са съществена пречка за професионалната ѝ реализация.

С определение № 2887 от 07.03.2018 г. ВАС на РБ, Трето отд. е приел,

че исковата молба следва да бъде разгледана от АССГ като се е позовал на чл.39 ЗЗЛД, която била специална и уреждала по изричен начин пътя на защита по иск за вреди от незаконосъобразни действия на администрацията на орган на съдебната власт /в случая ВАС/, извършени при и по повод обработването на личните данни.

В изпълнение указанията на ВАС е образувано адм.д.№ 2615 по описа за 2018 г. на АССГ.

С определение от 12.06.2018 г. АССГ е приел, че е сезиран с иск по чл.7 ЗОДОВ във връзка с чл.39 Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

С ново определение от 27.09.2018 г. АССГ е приел, че е сезиран с иск по чл.39, ал.2 вр. с ал.1 от ЗЗЛД и е разпределил доказателствената тежест между страните по спора.

След получаване на препис от горното определение с нарочна молба З. е посочила, че е предявила иск по чл.49 ЗЗД и е поискала делото да бъде изпратено по подсъдност на СРС. Според ищцата правната квалификация на предявения от нея иск била неправилно променена от АССГ, което било в разрез с чл.26, ал.2 ГПК. В случая не се касаело до производство по жалба, за да е налице хипотезата на чл.39 ЗЗЛД. Приложимо било правилото на т.2 от Тълкувателно постановление № 2 от 19.05.2015 г. на ВКС по тълк.д.№ 2/2014 г. на ОСГТК и Първа и Втора колегия на ВАС. Същевременно е направено и искане по чл.214, ал.1 ГПК като З. е посочила, че изменя основанието на претенцията си, която да се счита предявена по чл.49 ЗЗД.

С оглед горесцитираната молба с определение № 1440 от 18.02.2019 г. АССГ е прекратил производството по адм.д.№ 2615 по описа за 2018 г. и е изпратил делото по подсъдност на СРС.

Именно след прекратяването на адм.д.№ 2615 по описа за 2018 г. е образувано гр.д.№ 10365 по описа за 2019 г. на СРС, ГО, 124-ти състав, постановеното по което решение е предмет на въззивен контрол.

В конкретния случай **СРС е дал правна квалификация на така предявения иск по чл.49 ЗЗД.** Същият е отхвърлен поради липсата на първия елемент от фактическия състав на чл.49 ЗЗД, а именно: деяние на служител, работещ при ответника, който при или по повод на изпълнение на възложените му от ответника трудови задължения да е извършил

неправомерно обработване на данните на ищцата - личните данни на ищцата били обработени в съответствие с чл.64, ал.3 ЗСВ, и съдът в качеството му на администратор на лични данни, бил действал в условията на хипотезата на чл.4, ал.1, т.1 от ЗЗЛД (отм.), действала към момента на публикуване на съдебния акт, а именно - обработването на лични данни било необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни.

В мотивите си СРС е посочил още, че отговорност по чл.49 ЗЗД съществува, когато от непозволено увреждане са произтекли вреди, като последица от поведението на третото лице, и които са в причинно-следствена връзка с това поведение. В случая от публикуваният съдебен акт не били произтекли вреди.

Отговорността по чл. 49 ЗЗД е за чужди виновни противоправни действия, тя има обезпечително-гаранционна функция. Ако в процеса се установи, че натовареното лице е причинило вредата чрез действия, които съставляват извършване на възложената работа, или чрез бездействия за изпълнение на задължения, които произтичат от закона, техническите и други правила или от характера на работата; или чрез действия, които не съставляват изпълнение на самата работа, но са пряко свързани с него, отговорността по чл. 49 ЗЗД е всякога налице. Отговорност по чл. 49 ЗЗД съществува дори, когато причинителят на увреждането е нарушил дадените му указания или надлежните правила за извършване на възложената работа.

Според чл. 39, ал. 1 и, ал. 2 от ЗЗЛД при нарушаването на правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по ЗЗЛД, субектът на данни може да обжалва действия и актове на администратора и на обработващия лични данни пред съда по реда на АПК като в същото производство може да иска обезщетение за претърпените от него вреди вследствие на неправомерно обработване на лични данни от страна на администратора или на обработващия лични данни.

Производството по чл. 39, ал. 2 от ЗЗЛД е специално, като искането за обезщетение е допустимо само ако е предявено с жалба срещу действия или актове на администратора на лични данни.

В конкретния случай ищцата е приела да защити правата си чрез иск по чл.49 ЗЗД. В подкрепа на тази теза е и изложението на обстоятелствата в т.нар. „Уточнение и допълнение“, вх.№ 5090812 от 09.07.2020 г. /л.34 по

делото пред СРС/ и „Доказателства“, вх. 5090815 от 09.07.2020 г. /л.36 по делото пред СРС/.

Съгласно приетото в мотивите на т. 2 от Тълкувателно постановление № 2 от 19.05.2015 г. по тълк. д. № 2/2014 г., ОСГК на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС, когато се претендира обезщетение за вреди, причинени от дейността на органи, които поначало не са административни (т.е. не са органи на изпълнителната власт), разграничителният критерий за приложимия правен ред, по който могат да се претендират вредите - по реда на ЗОДОВ или по общия ред пред гражданските съдилища съгласно чл. 45 - чл. 49 от ЗЗД, е основният характер на дейността на органа, от чиито актове, действия или бездействия са причинени те. Административните съдилища са компетентни, само когато вредите са причинени при или по повод изпълнение на административна дейност.

Ето защо настоящата инстанция намира, че **обжалваното решение не е нищожно**- постановено е от законен състав на съда, не излиза извън пределите на правораздавателната власт на съда, решението е изразено в писмена форма и е подписано.

Противно на соченото от въззивницата решението е ясно и разбираемо поради което волята на съда може да бъде изведена.

Твърдяното от въззивницата наличие на данни, че първоинстанционния съд е бил заинтересован от изхода на спора, респ. че зад съда стои заинтересовано лице в чиято полза били извършени противоправни действия и което лице имало интерес ищцата да търпи вреди и да бъде дестабилизирана, е голословно и недоказано.

Що се касае до т.нар. от въззивницата „втори иск“ видно от исковата молба на л.1 от адм.д.№ 221 по описа за 2016 г. на ВАС, такъв не е бил предявен. Такъв не е заявен и с молбата по адм.д.№ 2615 по описа за 2018 г., представляваща уточнение на исковата претенция.

Действително, в т.нар. „актуализирана искова молба“ на л.16 по гр.д.№ 10365 по описа за 2019 г. на СРС, ГО, 124-ти състав, ищцата е посочила, че иска съда да осъди/задължи ответника да премахне от публичното пространство документа, който ѝ вреди. От една страна, обаче, ГПК не познава като правно понятие „актуализация“ на искова молба. Освен това СРС не е оставял исковата молба без движение за уточняване на петитума. Де

юре посочената т.2 „добавя“ ново искане по което да се произнесе съда. Видно от доклада по чл.140 ГПК, обективиран в определение № 19347 от 21.01.2020 г. /л.18/ СРС не е приел за разглеждане т.нар.“втори иск“.

Следва да посочим, че разпоредбата на чл.214, ал.1 ГПК обвързва с преклузивни срокове възможността да се прави изменение на вече предявен иск. Съединяването на искове се извършва с подаването на исковата молба, а не впоследствие в течение на производството, арг. от чл.210, ал.1 ГПК.

Предприетите от страна на ищцата действия по непрестанна промяна на защитната ѝ теза, вкл. неколkokратното подаване на т.нар. „уточнителни“ и „актуализиращи“ молби, допълнения и становища клони към злоупотреба с права, тъй като освен че затруднява процеса, вкл. и защитата на противната страна, е и неуместно. Дори ищцата в течение на производството се домогва да въведе и други съдебни актове на ВАС от които твърди да търпи вреди.

Не съществува в конкретния случай задължение съда да се произнася по бъдещи факти.

Затова и въззивната инстанция намира, че правилно СРС в първото по делото публично съдебно заседание е приел, че доклада по чл.140 ГПК е изчерпателен и съответства на предмета на делото поради което на основание чл.146, ал.1 ГПК е обявил проекто-доклада, обективиран в определение от 21.02.2020 г., за окончателен.

При положение, че въззивната инстанция беше десезирана да се произнесе по правилността на така постановеното решение, а с оглед гореизложеното **обжалваното решение** не е нищожно, освен това е постановено във валиден и допустим процес, налага се извод, че следва да бъде **потвърдено**.

Подадената жалба /имаща характер на частна такава/ срещу определението на СРС от 28.01.2021 г., постановено във връзка с определението на СГС от 09.10.2020 г. по в.гр.д.№ 10313 по описа за 2020 г. по реда на чл.248 ГПК, е неоснователна. Противно на соченото от въззивницата, отразеното на с.5 и 6 във въззивната ѝ жалба има характер на искане за изменение на първоинстанционното решение в частта за разностите. По никакъв начин въззивният съд не е нарушил правата ѝ, точно обратното охранил е същите.

Следва да добавим и, че с обжалваното решение в полза на ответника не са присъдени разноски.

По разноските:

На въззивницата разноски не се следват, а и такива не са направени, тъй като същата е освободена от заплащане на държавна такса с разпореждане № 185428 от 24.08.2020 г.

Въззиваемата страна не претендира разноски, а и такива пред настоящата инстанция не са направени, затова и съдът не присъжда такива.

Водим от горното, СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 154733 от 20.07.2020 г. по гр.д.№ 10365 описа за 2020 г. на СРС, Първо ГО, 124-ти състав.

ПОТВЪРЖДАВА определение № 20026016 от 28.01.2021 г. по гр.д.№ 10365 описа за 2020 г. на СРС, Първо ГО, 124-ти състав.

Решението е окончателно и не може да се обжалва, арг. от чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____